

escoles... ensenyança... cultura...

Entrevista amb Francesc Brustenga

Aquest mes parlarem amb en Francesc Brustenga, i li preguntarem, sobre l'ensenyança i altres aspectes que, d'una manera o altra tinguin relació amb aquesta.

En Francesc, no cal pas dir-ho, és el nostre alcalde, i com a tal ens hi adreçem però sense cap mena de vacil·lació, ja que, com també sabem tots, degut al seu bon caràcter i a la seva naturalitat i franquesa, una entrevista amb ell és plànera i d'una certa senzillesa.

Sabem també que no ha escatimat esforços per tal de promocionar tot el que afecta d'alguna manera l'ensenyança, i sabem també que hi han projectes i que en el seu dia ja sortiran a la llum.

Feta, doncs, aquesta petita entrada, començarem per preguntar-li:

—Sembla que per part de l'Ajuntament no es pretén pas regatejar esforços per tal de millorar cada any l'ensenyament en el nostre poble.

—És realment cert això que acabes de dir-me. L'Ajuntament no ha oblidat mai la importància que té el sector de l'ensenyament, i per això ha procurat i procura que es cobreixin totes les necessitats que hi hagin. Està clar que no s'ha fet tot, però no podem oblidar que hi ha també altres serveis per atendre, i voler-ho fet tot de cop resulta impossible. Seria necessari comptar amb un pressupost molt més elevat.

—Es pot lograr alguna cosa més del que disposem actualment, o bé aquest poble està obligat a continuar en aquesta línia degut a la seva limitada població?

—Naturalment que pot aconseguir-se més, però sempre pensant en les possibilitats del nostre poble.

Crec que fins avui s'ha fet bastant, potser més del que en algun moment podríem creure, i si ho comparem amb altres municipis, encara és més notori el treball realitzat.

Tenim de proposar-nos de fer per al poble tot el que calgui, però no podem caure en aspiracions que no ens corresponen. Pensar en tenir unes escoles amb una cabuda suficient per a poguer acollir a tots els nens que hi ha ara i els que poden haver-hi dintre uns anys, i tot l'equipament i mestres que facin falta, ja és esperar més, no?

—Ara, cada vegada més, sembla que hi ha la tendència d'agrupar les escoles totes en un mateix lloc, i no pas una escola en un barri i una altra en un altre barri. Jo penso que les dues maneres deuen tenir les seves avantatges i les seves pègues. Què és millor?

—Mira, si el sistema d'ensenyament fos el mateix que fa uns anys, et diria que sens dubte una escola a cada barri és millor, ja que així els alumnes no tindrien necessitat de desplaçar-se d'un lloc a l'altre, amb tots els inconvenients que això comporta, però el sistema ha canviat. Si tenim present que a General Bàsica hi ha vuit cursos, que a cada barri hi ha nens de totes les edats, per tant per a tots els cursos, i que és utòpic pensar en crear vuit aules per barri i tots els serveis corresponents, estic convençut de l'avantatge que presuposa una unificació d'aules, tant per als alumnes com per als mestres.

—Tenint en compte el nombre d'alumnes i el de mestres, surt a un terme mig de trenta a trenta-cinc alumnes per mestre. En quant a material pedagògic ja se sap que sempre en falta, però sembla que el més necessari també es posseeix. Aquest any és el primer que en les nostres escoles s'imparteix el vuitè curs, o sigui l'últim de l'ensenyança bàsica segons la nova llei.

Aquests nens de vuitè haurien d'obtenir el títol de Graduat Escolar o almenys el Certificat d'Estudis. El primer per poder continuar estudiant i el segon per continuar solament dintre de la Formació Professional.

Amb tot això vull dir que els alumnes del nostre poble haurien de sortir del vuitè, sinó més elevats, almenys sí a la mateixa altura que els alumnes de les escoles de Granollers. Ara bé, si succeïa que es quedessin més enrera, aleshores, què fallaria?, els alumnes?..., els mestres?..., els pares?..., l'organització en conjunt?..., els medis?...

—És una pregunta molt concreta, però la resposta no li veig tant.

Primer, no crec que els alumnes de Santa Eulàlia tinguin una capacitat d'assimilació de matèries inferior als de les escoles de Granollers; segon, els coneixements dels mestres poden influir, però seria poc objectiu si volgués jutjar fins on arriben els que posseeixen els nostres ensenyants. Crec que deu haver-hi una diferència en el mètode que els cal seguir ara i el que feien abans, pel que possiblement els costi una mica més; tercer, en quant als pares, no crec que tinguin un paper molt fonamental en aquest canvi, doncs l'a-

juda o col·laboració que poden donar als seus fills, tenia de ser igual abans que ara, pel seu interès; l'organització de conjunt?, no ho sé, podria tenir-hi un gran pes i, finalment, els medis?, crec que hi contribuïrien.

De totes maneres, crec que seria una cosa més global que la de fer-ne culpable un sol sector dels que has assenyalat, no et sembla?

—L'autocar s'està quedant petit, no es pot allargar una mica per davant o per darrera?

—Hi posarem un remolc. Parlant seriosament, haig de dir que realment és un problema això del transport, actualment sort n'hi ha que els vailets, de la seva manera, es fiquen per tot arreu —pregunteu-ho al xòfer—, ja que si no seria impossible poguer portar-los tots i arribar a les hores a casa o a classe.

Està previst per al proper curs, comprar un altre vehicle de 55 places.

—Sembla que últimament s'ha adquirit un bon tros de terreny prop de les escoles del Rieral. Vol dir això que un dia es poden ampliar aquelles escoles, o solament aquests terrenys podran servir per zones esportives?

—La intenció és que pugui haver-n'hi per tot. Són uns quatre-cents mil pams els que disposarà l'Ajuntament, que afegits als que hi ha ara, poden donar per a bastant. En principi s'ha fet per poguer ampliar les escoles, però no ho cobriran pas tot.

—Segons el Sr. Inspector en la visita que ens va fer no fa pas molts dies, digué entre altres coses, que el pròxim any si volíem plaça pel vuitè curs, faltava una altra aula. Se li contestà que endavant, ja que per l'aula no s'havia de quedar. Continua ferma aquesta posició?

—Sí, continua en peu, i ja s'han fet alguns tràmits. Et diré més, no sé si pel proper curs podrà ser una realitat, però el Ministeri d'Educació ha accedit a la petició que va fer-li l'Ajuntament per poguer fer tres aules noves en el grup escolar del Rieral. Així es portaria a terme el projecte d'unificació d'aules i es cobriria la falta d'una d'elles que hi ha ara. Les cinc que ja estan construïdes servirien pels primers cursos i les tres noves per al 6è, 7è i 8è curs. A més de les aules, es faran unes altres dependències per poguer fer-hi altres activitats (laboratori de ciències, biblioteca, etc.).

—Si l'Ajuntament vol afrontar tots els gastots que suposa l'ensenyament i els seus derivats, és de suposar que una bona part del seu pressupost anual l'haurà de dedicar per aquest motiu. No hi ha medis per aconseguir ajuda a més altes esferes?

—Seria impossible portar a terme tot l'esmentat, si no poguéssim comptar amb alguna ajuda. Nosaltres comptem que se'n concedirà una subvenció, o bé del Ministeri d'Educació o de la Diputació Provincial, doncs aquesta última entitat darrerament ha establert un conveni amb el Ministeri per finalitats d'aquest tipus.

—Hi ha forces trobades entre Ajuntament i els mestres i un diàleg prou obert i franc com per a comprendre's mútuament? Dic això perquè els mestres a vegades donen a entendre que hi ha una certa fredor per les dues bandes.

—No hi ha unes trobades periòdiques establertes, però sempre que ha calgut s'han fet. No sé si seria necessari realitzar-les.

Pel que respecta a aquest diàleg obert i franc que dius, és fins a cert punt veritat que no existeix. No veig massa clar a què és degut, però, sincerament, crec que no tota la culpa és de l'Ajuntament.

—Sembla que hi ha alguns pares que també estan disposats a col·laborar dins les seves possibilitats, amb l'Ajuntament i els mestres. Tot i que els mestres no es cansen de repetir que falta col·laboració dels pares. No sé fins a quin punt hauria d'arribar aquesta col·laboració perquè els mestres no tinguessin motiu de queixa.

—Em consta que una colla de pares volen crear una associació precisament per aquest fi. Això ja és una mostra de l'interès que uns quants tenen per col·laborar, no crec que ho facin perquè sí. És clar que en resten molts més que se'n desinteressen, però em sembla que és perquè mai hi han vist la necessitat de fer-ho. Deu ser una mica feina dels mestres conscienciar aquests pares, ja que ells són els que més han pogut veure la conveniència de portar una tasca conjunta pares-ensenyants, i també són els que, en certa manera, han de marcar la pauta en aquest treball de col·laboració.

—Tindran els parvularis, malgrat les dificultats en que es troben, una continuïtat?

—Deuen tenir-la. Tots sabem que l'ensenyança pre-escolar